

er det ogsaa mit Partis og mit personlige Ønske, at Dyrtdislovens Bestemmelser, saaledes som de nu vil blive formet — altsaa med den § 2, som der da blev Tale om — „maa blive anvendt i saa stor Udstrækning som muligt, og at man overalt, hvad enten det sker gennem Foranstaltninger, som træffes direkte af Kommunalbestyrelserne, eller Foranstaltninger, som træffes gennem Hjælpekasserne, vil søge at raade Bod paa de Vanskeligheder, som Dyrtiden har skabt ogsaa for mange, som ikke kan komme ind under Begrebet „mindre bemidlede“. Der er det jo klart udtalt paa Venstres Vegne og som Hr. Jensen-Sønderups personlige Opfattelse, at man ogsaa burde gennemføre Foranstaltninger efter § 2, der kom andre end de saakaldte mindre bemidlede til gode.

For øvrigt maa jeg sige, at jeg forstaar ikke, at man fra Venstres Side her kan have noget imod vort Forslag, der jo ikke gaar ud paa andet end at lade Selvstyret i Kommunerne komme til sin fuldeste Ret.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg kan ikke tro, at det er det ærede Medlem fra Sorø (Martin Hansen) alvorlige Mening, at jeg her skulde argumentere for, at man skulde faa saa mange Penge brugt som muligt. Det kan ikke falde det ærede Medlem vanskeligt at forstaa, at det, som det gælder om for mig, er at faa Pengene anvendt saa godt som muligt. Men jeg forstaar, at det ærede Medlems Opfattelse i Virkeligheden er denne, at man ved § 1 og de deri bevilgede Statsreguleringsforanstaltninger fra Statsmagtens Side har affundet sig med Befolkningen i Landkommunerne. Der vil i det væsentlige ikke være mere at gøre ude i Landkommunerne, naar § 1 er gennemført; ja, der vil ganske vist være nogle meget fattige, som det vil være nødvendigt at komme til Hjælp, men hele den store, jævne Middelstand vil man have affundet sig med ved § 1; det vil man have gjort ved, at Priserne paa de der omhandlede Varer nu er nedsatte til et saadant Niveau, at det er overkommeligt for den almindelige Befolkning, siger det ærede Medlem. Ja, men det er jo dog til syvende og sidst kun disse 4 Varer — og ved Siden af dem nogle enkelte andre —, hvis Priser vi har nedsat. Ved Siden af dem ligger der adskillige andre For-

nødenheder, hvis Priser er steget saa betydeligt — det gælder ikke mindst Beklædningen —, at man ikke kansige, at der ikke vil være mere at foretage. Og naar man er villig til at stille Midler til Disposition, forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke ogsaa vil stille dem til Disposition saaledes, at de kan blive anvendt paa den bedst mulige Maade.

Jeg skal ikke forlænge Diskussionen med det ærede Medlem. Det ærede Medlem har her sat sig fast i en Tanke, som er i høj Grad stridende mod, hvad han fra Talerstolen i den gamle Kaserne uafsladelig talte for, idet han Gang paa Gang erklærede, at han for sit Vedkommende ogsaa ønskede § 2 anvendt i Kommunerne, og at han overalt i sit Omraade havde anbefalet at anvende den; han var kun mod den ene Ting, at Staten skulde deltage i Udgifterne med mere end en Trediedel for de velstaaendes Vedkommende. Nu er Standpunktet skiftet rundt paa den besynderlige Maade, at det ærede Medlem er med til at lade Staten overtage alle Udgifter, for saa vidt angaar den hele Befolkning, men at han under ingen Omstændigheder vil have det samme — § 2's — Princip anvendt ude i Kommunerne. Jeg skal, som sagt, ikke forlænge Diskussionen herom, da det ikke kan være til nogen Nytte, men kun udtale Ønsket om, at det maa lykkes at finde en Form, hvorved der kan opnaas fuld Enighed i Rigsdagen om denne Lovgivning. Der vil jo ikke være noget ønskeligt i at tilvejebringe en Affattelse, som $\frac{2}{3}$ af Kommunerne er tilfredse med, medens der er $\frac{1}{3}$ tilbage, som vil sige: Hvis man havde givet § 2 den Anvendelse, som var foreslaaet fra Ministerens Side, saa vilde vi have været i Stand til at foretage yderligere Foranstaltninger, som passede just os. Hvorfor har man ikke fra anden Side villet give os den Frihed, som man dog ellers fra Venstres Side er saa ubetinget Tilhænger af, naar Talen er om, hvorledes Kommunerne skal forvalte deres Midler? Og det er jo slet ikke andet end Spørgsmaalet om Kommunernes Ret til at forvalte Midler, som alle er villige til at stille til Disposition, som der i Øjeblikket er Uoverensstemmelse mellem os om.

Hauge: Efter at jeg overfor det ærede Medlem fra Sorø har paavist, at jeg for længst har stillet det Forslag, der